ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΗΡΩΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

Ο Μαυρίκιος ντὲ Τοὺκ εἶχε μέτριο ἀνάστημα καὶ ἦταν μελαχροινὸς μὲ μουστάκια μαῦρα. Τὸ πρόσωπό του, χλωμὸ λίγο, φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ ζωηρότατα μάτια,ποὺ πετοῦσαν φωτιές. Ἀποτυχημένος σὲ πολλὲς ἄλλες δουλειὲς, κατετάχτηκε σὲ ἡλικία δέκα ὀχτὼ χρονῶν, στὸ 24ο Σύνταγμα τῶν Δραγώνων.

Πολλὰ χρόνια τώρα ὑπηρετοῦσε στὸ σύνταγμα αὐτό. Ἔγινε πρῶτα δεκανέας, ὕστερα ὑπαξιωματικὸς καί, ὅταν ἄρχισε ἡ ἐκστρατεία τῆς Δαχομέης μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως ὁ Μαυρίκιος, θυσιάζοντας τὰ γαλόνια του, κατατάχθηκε ὡς ἁπλὸς ἱππέας στὴν ὕλη τῆς Σενεγάλης, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐκστρατεία αὐτή.

Πολέμησε, ἀνδραγάθησε, ἔγινε πάλι δεκανέας καὶ ἐπροτάθη μάλιστα γιὰ τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο. Ἔτσι τὸ μοναδικὸ αὐτὸ παλληκάρι εἶχε βρεῖ τὸ δρόμο του.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐκστρατεία τῆς Δαχομέης, γύρισε στὴ Γαλλία μὲ ἀναρρωτικὴ ἄδεια καὶ ἀφοῦ ἔμεινε λίγο καιρό, ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ Σουδάν. Προβιβάστηκε ἐκεῖ σὲ λίγο σὲ λοχία τοῦ ἱππικοῦ.

Ὁ Μαυρίκιος ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ στρατιωτικό του ἐπάγγελμα. Εἶχε ἀρχηγούς του γενναίους ἀξιωματικοὺς μὲ πλατειὲς ἀντιλήψεις, ποὺ συγχωροῦσαν τὶς μικροπαρεκτροπὲς τῶν κατωτέρων τους, ποὺ τὸ μυαλό τους πετοῦσε ἀπάνω ἀπὸ τὶς εὐτέλειες καὶ τὶς ποταπότητες.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία δεκαοχτὼ μηνῶν στὴν ὁποία ὁ Μαυρίκιος ἀνδραγάθησε ἐπανειλημμένως γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψουν τὸν ἔστειλαν στὴ σχολὴ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σωμύρ, ἀπ' ὅπου σὲ λίγον καιρὸ θἄβγαινε ταγματάρχης. Ἐκεῖ παρακολούθησε ἕξη ὁλόκληρους μῆνες τὰ μαθήματα, μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ διδασκαλίες. Ἔφερε μάλιστα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι τοὺς στρατιωτικούς του δασκάλους. Μιὰ μέρα κατὰ τὶς ἀσκήσεις ὁ λοχαγὸς τοῦ εἶπε νὰ κάμῃ κάποιον πολύπλοκο σχηματισμό. Ὁ Μαυρίκιος τὰ μπέρδεψε τότε γιὰ καλά.

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ λοχαγός, ἐτύχατε σὲ πολέμους ; Ὅταν ἔπρεπε νὰ πυροβολήσουν οἱ στρατιῶτες σας τί παράγγελμα τοὺς ἐδίνατε ;

— Ὦ ! ἁπλούστατα ! ἀπάντησε ὁ Μαυρίκιος, τοὺς φώναζα : «Ἀκολουθῆστε με, σπαχῆδες !... Πυροβολήσατε !» Καὶ ὅταν δὲν ἀπέμενε κανεὶς πειὰ μπροστά μας, γυρίζαμε πίσω.

Ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω ὁ Μαυρίκιος ζαλίζοταν μὲ τὰ στρατιωτικὰ μαθήματα, δὲν μποροῦσε νὰ ἐκτιμήση μιὰ ἀπόστασι, ἢ νὰ ὑπολογίση σύμφωνα μὲ τὰ ντοκουμέντα τῶν κανονισμῶν ἀπὸ πρὶν τὴ δύναμη τοῦ ἐχθροῦ.

— Μὰ τί χρειάζεται νὰ ξέρη κανεὶς ἀπὸ πρὶν τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἐχθροῦ ; ἔλεγε. Ὁρμᾶς, σκοτώνεις καὶ ὕστερα τοὺς μετρᾶς μὲ τὴν ἡσυχία σου, ὅταν θὰ εἶνε ξαπλωμένοι.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ πείσουν τοὺς δασκάλους τοῦ Μαυρικίου γιὰ τὴ στρατιωτική του ἐπάρκεια. Ἔτσι ὁ φτωχὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴ σχολή, χωρὶς νὰ γίνῃ ταγματάρχης.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του στὶς ἐξετάσεις τὸν ἔστειλαν σ'ἕνα σύνταγμα Δραγόνων τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἔδιναν τὸ ραντεβοῦ τους ὅλοι οἱ ἀνεπίδεκτοι μαθήσεως μαθηταὶ τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ ζητοῦσαν ἄσυλο ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ παραπεταμένοι ἀπὸ τὰ ἄλλα 88 συντάγματα ἱππικοῦ τῆς Γαλλίας. Ἐδῶ ὁ Μαυρίκιος ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζη δική του μέθοδο ἐκπαιδεύσεως. Ἀναποδογύρισε τὴ ρουτίνα καὶ ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ δικά του σχέδια μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ ἡ ἀνωτέρα του ἀρχὴ τοῦ τὰ ἀπέρριπτε ὅλα. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἐργαζόταν ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὸν πόλεμο καὶ τὴν πεῖρα του μονάχα. Ἔξω ἀπὸ κάθε τακτικὴ καὶ κάθε κανονισμό. Στὰ γυμνάσια τῆς ἱππασίας ἔκανε τρελλὰ ἀνδραγαθήματα. Ἔτερεχε σὰν ἄνεμος μὲ τὰλογό του ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πόλη καὶ προκαλοῦσε ἐναντίον του ἀθρόες τὶς ἀναφορὲς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, ἄλλον ἀπ' τοὺς ὁποίους τσαλαπατοῦσε καὶ ἄλλον σακάτευε. Ἡ εἰρηνικὴ ζωὴ τὸν ἐπίραζε τρομερὰ καὶ ἤθελε νὰ ξεσπάση κάπου. Λυσσοῦσε κυριολεκτικῶς. Τέλος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σύνταγμα αὐτὸ τῶν Δραγόνων, μετατεθεὶς καὶ πάλι γιὰ τὴν Ἀφρική, γιὰ τὴ γῆ αὐτὴ τὴν τόσο ἀγαπητὴ σ' ὅσους ἔζησαν ἐκεῖ...γιὰ τὴ χώρα μὲ τὸ χρυσὸ ἥλιο, τὸν πάντα γαλάζιο οὐρανό, τὸν ἀπέραντο ὁρίζοντα καὶ τὶς ἀνοιχτὲς θαμνόφυτες ἐκτάσεις ..

Ὅταν πάτησε τὸ πόδι του στὸ Ντακὰρ ἀνάπνευσε ἀνακουφισμένος, ὅταν δὲ ἔφτασε στὸ Τομπουκτοῦ τοῦ φαινόταν πειὰ πὼς βρισκόταν στὸ σπίτι του.

Ἄ ! τὶ ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ τοῦ ἔκαμαν οἱ παληοί του, γενναῖοι σπαχῆδες ! Τὶ στρατιῶτες ! Τὶ ἀνδρεία ! Τὶ ἐπίγνωσις τοῦ καθήκοντος ! Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ δεκανέας Ἀχμαστοῦ Μπουμπακάρ, παληὸς πολεμιστὴς τοῦ Σαμοροῦ ἔδειχνε στὸ Μαυρίκιο μὲ ὑπερηφάνεια τὸ θρυμματισμένο σαγόνι του ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

— Βλέπεις τὶ μοῦ ἔκαμαν οἱ τουαμπάμπ ; (λευκοὶ) τοῦ ἔλεγε. Καὶ μὲ μιὰ ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια ἐπρόσθεσε:

— Χτυπημένος στὸ πρόσωπο ! ἔ ; Βλέπεις !

Ἕνας ἄλλος πάλι, ὁ Ὁμὰρ-Μπᾶ, διηγεῖται κάποιο ἡρωϊκώτατο ἐπεισόδιό του : Μιὰ μέρα, λέει, ποὺ περνοῦσε κυβάλλα ἀπὸ ἕνα ἔρημο μονοπάτι, τὸ ἄλογό του πρόγκηξε τρομαγμένο καὶ τὸν πέταξε πέντε μέτρα μακρυά. Ἕνα πελώριο λιοντάρι εἶχε ἁρπάξει τὸ ζῶο ἀπὸ τὰ πισινὰ καὶ τὸ εἶχε γονατίσει κάτου, ἕτοιμο νὰ τὸ σπαράξῃ. Ὁ γενναῖος σπαχῆς, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ψυχραιμία του, ἔσυρε τὴ λόγχη του καὶ χύμηξε κατὰ τοῦ θηρίου. Ὁμηρικὴ πάλη ἀκολούθησε. Τὸ λιοντάρι ἀγριεμμένο, ἐρεθισμένο τρομερὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα, τινάχτηκε ἀπάνου, ὀρθόχαιτο, φοβερό, μουγκρίζοντας καὶ πήδηξε ν' ἁρπάζη τὸν Ὁμάρ. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ μιὰ ἐπιδέξια στροφὴ ξέφυγε καὶ χτυπῶντας το μὲ τὴ λόγχη στὴν καρδιά,τὸ ξάτλωσε καταγῆς νεκρό ! Ὕστερα τὸ φόρτωσε στ' ἄλογό του καὶ κατὰ τὸ βράδυ τὸ κουβάλησε στὸ φυλάκιο...

Ἔτσι οἱ παληοὶ στρατιῶτες καὶ συναγωνιστὲς τοῦ Μαυρίκιου τοῦ διηγοῦνται τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς ἡρωϊσμούς τους, γιὰ τοὺς ὁποίους θὰ χρειάζονταν τόμοι ὁλόκληροι ἂν ἀποφάσιζε κανεὶς νὰ τὰ γράψῃ ὅλα.

Ἄ ! τὰ γενναῖα ! Τὰ γενναῖα τὰ παλληκάρια ! Θορρεῖς πὼς ἦταν πλασμένος ὁ Μαυρίκιος ντὲ Τοὺκ γιὰ νὰ τὸν νοιώθουν ! Καὶ πῶς τοὺς ἔννοιωθε κ' αὐτός !...

***

Οἱ μῆνες περνοῦσαν, κυλοῦσαν, καὶ ἔφθασε τέλος ὁ χειμῶνας. Μερικὰ στίφη Τουαρέγκ, ἀποθρασυμένα, κατέβαιναν κάθε λίγο καὶ λεηλατοῦσαν ἄγρια τὰ κοπάδια τῶν εἰρηνικῶν πληθυσμῶν, ποὺ διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν Γαλλικὴ προστασία.

Ἔπρεπε νὰ χτυπηθοῦν ! Νὰ χτυπηθοῦν ἀλύπητα, ἄγρια, παραδειγματικά !

Μιὰ μικρὴ φάλαγγα κατατίστηκε ἀμέσως ἀπὸ ἕνα λόχο ἀκροβολιστῶν καὶ διὸ οὐλαμοὺς σπαχήδων!. Ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς οὐλαμοῦ τῆς φάλαγγος αὐτῆς μπῆκε ὁ Μαυρίκιος.

Ἕνα πρωΐ, καθὼς ὁ Μαυρίκιος προπορευόταν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του, εἶδε στὴν πλαγιὰ κάποιου ἀμμόλοφου ἕνα πλῆθος κόσμου καβάλλα σὲ καμῆλες. Ἦταν ὁ ἐχθρός !

— Οἱ Τουαρέγκ ! Οἱ Τουαρέγκ ! φωνάζουν οἱ σπαχῆδες.

Ὁ Μαυρίκιος ἐπεθεώρησε μιὰ ματιὰ τὸν οὐλαμό του. Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες δὲν εἶπαν οὔτε λέξη. Συνεννοήθηκαν μονάχα μὲ τὰ μάτια. Στὴ στιγμὴ εἰκοσιπέντε σπαθιὰ ἀνασύρθηκαν ἀπὸ τὶς θῆκες, σκορπίζοντας γαλάζιες λάμψεις ἀπάνω στὰ μαῦρα, γυαλιστερὰ πρόσωπα τῶν σπαχήδων, ποὺ γελοῦσαν χαρούμενα. Ἦσαν ἕνας ἐναντίον ἑκατό ! Μὰ τὶ χρειαζόταν τὸ μέτρημα ; Ὅταν ἀντικρύζῃ κανεὶς τὸν ἐχθρὸ χυμάει σὰν τυφλὸς !...

Καὶ τότε σ' ἕναν ἐπικὸ καλπασμό, τὰ κόκκινα χιτώνια τῶν σπαχήδων, ὅμοια μὲ κῦμα ἀπὸ αἷμα, ὥρμησαν κατὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ ἀνθρώπινου τείχους, τὰ σπαθιὰ ὑψώθηκαν ἀστραφτερά, κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ ἀκούστηκαν, καὶ ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξε τρομερή.

. . . . . .

Ὅταν ἀργότερα ἔφτασαν ἡ ἐπικουρίες, βρῆκαν καταγῆς νεκροὺς καὶ τοὺς εἰκοσιτέσσερες σπαχῆδες. Ἐμοιαζαν σὰ νὰ κοιμοῦνται, κουρασμένοι, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὸ μακελειό. Πιὸ ἐμπρός, πρὸς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, τὸ πτῶμα τοῦ Μαυρίκιου ντὲ Τοὺκ ἔχει πάρει μιὰ τέτοια στάσι, ποὺ μοιάζει σὰ νὰ διευθύνη ἀκόμα τὴν ἐπικὴ ἐπίθεσι... Τὸ σίδερο τῆς λόγχης, ποὺ τοῦ εἶχε περάσει πέρα καὶ πέρα τὸ στῆθος καὶ εἶχε σπάσει, ἐκεῖ κοντὰ στὰ παράσημά του, ἔμοιαζε σὰν τὸ μετάλλινο ἄστρο τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς !... ΚΟΜΗΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΑΣ

Ὅταν ἤκμαζε ὁ Βολταῖρος, ἡ Ἑλλάς, ὡς γνωστόν, στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ βαρύτατο Τουρκικὸ ζυγό. Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ ἤθελε νὰ κλείση τὸν πανκόσμιο πόνο, δὲν ξεχνοῦσε τὴν Ἑλλάδα, στὴν ὁποία γνώριζε πόσα καὶ πόσα χρωστοῦσε ἡ πολιτισμένη Εὐρώπη.

Γράφοντας λοιπὸν σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀποτεινόμενος ὄχι μονάχα στὴ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη ὁλόκληρη, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων :

«*Ὑπερασπισθῆτε τὸ Ἔθνος, στὸ ὁποῖον ὀφείλουμε τὰ φῶτα μας, τὶς ἐπιστῆμες μας, τὶς τέχνες μας καὶ ὅλες τὶς ἀρετές μας. Μὴ φοβᾶστε πὼς θὰ κλονισθῇ ἡ ἰσορροπία τῆς Εὐρώπης. Τὴν Εὐρώπη δὲ θὰ τὴν ἀσφαλίση κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἡ φιλία τῶν ἡγεμόνων, ἀλλὰ τὰ φῶτα τῶν ἐξευγενισμένων λαῶν*».